

دوشنبه 12 تیر 1396 - 8 شوال 1438 - 3 جولای 2017

رحلت مرزبان حریم تشیع، علامه شیخ "عبدالحسین امینی" صاحب کتاب "الغدیر" (1349 ش)

رحلت مرزبان حریم تشیع، علامه شیخ "عبدالحسین امینی" صاحب کتاب "الغدیر" (1349 ش)

علامه شیخ عبدالحسین امینی در سال 1281 ش (1320 ق) در تبریز زاده شد. پس از فراگیری مقدمات علوم حوزوی در تبریز، راهی نجف اشرف شد و از محضر آیات عظام سیدابوتراب خوانساری و سیدمحمد فیروزآبادی فیض برد. ایشان در دوران جوانی به کسب درجه اجتهاد نائل آمد و این اجازه با تأیید و دستخط مراجع بزرگوار و آیات عظام سیدابوالحسن اصفهانی، میرزای نایینی، حاج شیخ عبدالکریم حائری یزدی و شیخ محمدحسین کمپانی اصفهانی همراه بود. وی پس از تکمیل تحصیلات، به تألیف کتاب روی آورد و در ابتدا کتاب شهداء الفضیله، شرح حالی از 130 تن از علمای دین را به رشته تحریر در آورد و پس از آن خود را برای نگارش کتاب عظیم الغدیر مهیا ساخت. این کتاب بزرگترین و ارزشمندترین اثر علامه امینی است. ایشان بیشتر اوقات خود را صرف تحقیق و نگارش این کتاب گرانسنگ نمود و خود آن بزرگوار در این باره می‌گوید: "هرگاه پشت میز می‌نشستم که الغدیر را بنویسم مثل اینکه حضرت علی(ع) را در کنار میز می‌دیدم که مطالب را به من دیکته می‌فرمود". علامه امینی برای یافتن مدارک معتبر درباره حدیث غدیر و سایر مطالب مربوط به اهل بیت(ع)، بارها به کشورهای مختلف سفر کرد و ده‌ها هزار کتاب را مطالعه نمود. این عالم محقق هم‌چنین کتابخانه‌ای با 42 هزار کتاب در نجف اشرف با نام کتابخانه امیرالمؤمنین(ع) تأسیس کرد و به همراه جمعی از یاران و با نسخه برداری از کتب نایاب و منحصر به فرد اسلامی، گنجینه نفیسی از آثار مذهبی را جمع‌آوری نمود. سرانجام علامه امینی، این عالم ربانی و رضوانی در دوازدهم تیرماه 1349 ش برابر با 28 ربیع‌الثانی 1390 ق در هفتاد سالگی بدرود حیات گفت و در کتابخانه‌اش به خاک سپرده شد.

قتل "میرزاده عشقی" شاعر و روزنامه‌نویس گار آزادی‌خواه (1303 ش)

محمدرضا کردستانی معروف به میرزاده عشقی در سال 1272 ش درهمدان به دنیا آمد و در زادگاه خود به آموختن ادب و شعر پرداخت. ذوق و احساسات ادبی او آمیخته با احساسات وطن‌پرستی، آزادی‌خواهی و اصلاح‌طلبی بود و در این راه جسارت، از خود گذشتگی و بی‌باکی فراوانی نشان داد. عشقی در دوران جنگ جهانی اول، به کشور عثمانی رفت و در مدرسه دارالفنون آنجا تحصیل کرد. او هنگام ریاست وزرایی وثوق الدوله، با قرارداد 1919 مخالفت کرد و مدتی زندانی شد. وی سپس در تهران، روزنامه قرن بیستم را که حاوی مقالات و اشعار تند ضد هیئت حاکمه بود انتشار داد. عشقی در شماره اول این روزنامه، کاریکاتورها، اشعار و مقالات تندی مبنی بر هزل جمهوری و خواهان اختصاص داد که بلافاصله از طرف شهربانی، شماره‌های آن، جمع و سانسور شد و خود میرزاده هم ظاهراً به سبب همین مقالات، در 12 تیر 1303 ش به دست دو ناشناس در 31 سالگی کشته شد و جسدش را در ابن‌بابویه در ری به خاک سپردند. میرزاده عشقی با آنکه از جوانان آزادی‌خواه و طرفدار رژیم جمهوری واقعی بود، مع هذا با این جمهوری مصنوعی که توسط رضاخان قلدر به ایرانیان تحمیل می‌شد، سخت مخالفت می‌کرد. تابلوهای ایده آل و کفن سپاه از جمله آثار اوست که شامل انتقاد از اوضاع اجتماعی ایران می‌باشد.

سرنوشتی هواپیمای مسافربری ایران توسط ناوگان آمریکایی در خلیج فارس (1367 ش)

در دوازدهم تیرماه 1367 ش روز برابر با سوم ژوئیه 1988 م، هواپیمای مسافربری ایرباس ایران که از بندرعباس عازم دبی بود، بر فراز آب‌های خلیج فارس و در نزدیکی جزیره هنگام مورد هجوم یگان‌های دریایی متجاوز آمریکایی مستقر در آب‌های خلیج فارس قرار گرفت و سقوط کرد. این هواپیما که با موشک ناو جنگی وینسنس مورد حمله عمدی نیروهای تجاوزگر و جنایت‌پیشه شیطان بزرگ قرار گرفت حامل 298 مسافر و خدمه بود که تمامی آنها اعم از مرد و زن و کودک و نوجوان و کهنسال با وقوع این جنایت فجیع به شهادت رسیدند. در میان سرنشینان هواپیما، 66 کودک زیر 12 سال، 52 زن و 46 تن تبعه کشورهای خارجی نیز بودند که کشته شدند. ساقط کردن هواپیمای مسافربری ایران از سوی جنایتکاران آمریکایی، در حقیقت یکی دیگر از مراحل رویارویی استکبار جهانی با جمهوری اسلامی ایران برای تقویت متجاوزان عراقی در جبهه‌های جنگ و به زانو در آوردن مسؤولان نظام جمهوری اسلامی ایران بود. پس از سقوط این هواپیما، مقامات آمریکایی برای توجیه این جنایت نابخشودنی، دلایل ضد و نقیضی عنوان کردند و کوشیدند این اقدام خصمانه را یک اشتباه قلمداد کنند. اما با توجه به مجهز بودن کشتی جنگی وینسنس به پیشرفته‌ترین سیستم‌های راداری و رایانه‌ای و هم‌چنین مشخص بودن نوع هواپیمای در حال پرواز، مسلم شد که احتمال اشتباه وجود نداشته و این اقدام، کاملاً خصمانه بوده است. با این حال مقام‌های آمریکایی پس از چندی، در توهینی آشکار به ملت ایران، مدال شجاعت بر گردن ناخدای این ناو انداختند و بدین سان حمایت رسمی خود را از این جنایت اعلام نمودند. به هر تقدیر، این جنایت نیز در کنار جنایات بی‌شماری که در پرونده سپاه استکبار

تخریب بُقاع متبرکه (ع) ی ائمه (ع) یبقیع (ع) در مدینه و منوره توسط وهابیون سعودی (1344 ق)
با تسلط یافتن وهابیون بر مدینه، قبور ائمه (ع) ی شیعہ و بسیاری از بزرگان اسلام توسط این فرقه (ع) ی منحرف ویران گردید. تا آن زمان، بر روی قبور ائمه (ع) ی شیعہ و سایر بزرگان اسلام که در مدینه مدفون بودند، گنبد و ضریح قرار داشت، اما از این زمان به بعد وهابیون با تخریب قبور و از بین بردن ضریح و گنبدی که بر روی تربت ائمه و بزرگان اسلام قرار داشت، مسلمانان را از فیض زیارت بارگاه آن بزرگواران محروم ساختند. از جمله قبوری که در جریان این واقعه ویران گردید، بارگاه و مقبره (ع) ی امام حسن مجتبی (ع)، امام سجاد (ع)، امام محمد باقر (ع) و امام جعفر صادق (ع) بود. این حرکت وحشیانه (ع) ی وهابیون، جهان اسلام، به ویژه ایرانیان را شدیداً متأثر نمود و در امر سفر حجاج ایرانی هم اختلال ایجاد کرد. علاوه بر ویرانی قبور ائمه (ع) ی شیعہ، قبر حضرت عبدالله و حضرت آمنه پدر و مادر حضرت رسول (ص)، مالک، پیشوای مالکی، عباس عموی پیامبر، اسماعیل از فرزندان امام جعفر صادق (ع) و... نیز به طور کامل ویران گردید. لازم به ذکر است که قوت گرفتن فرقه (ع) ی وهابی در عربستان، از ناگوارترین حوادث تاریخ اسلام در قرن چهاردهم هجری است.
جهانی ثبت شد و لکه ننگ دیگری بر تارک آن جنایت پیشگان نقش بست.